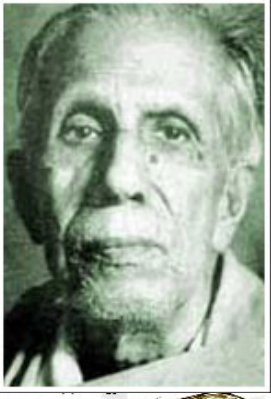


•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 22 •April•, 2013 05:19• - •Last Updated•

••Monday•, 22 •April•, 2013 05:21•



மூப்பதற்குள்ளிலிருந்து எழுந்தாளானாக வாழ விரதம் பிண்டி சின்னகைக்கு வந்து விட்ட சல்லப்பாவைக்கு இரண்டு தலமுறைகளுக்கும் மலோக தான் விரும்பிய இலக்கிய வாழ்க்கை வாழ்ந்துவிட்ட பிறகு, இனி சின்னையில் வாழ வழியில்லை என்று தோன்றிவிட்டது ஒரு சோகம் தான். சோக உணர்வு நமக்கு. ஆனால் அவருக்கு, வத்தலக்குண்டுக்கு குடிபெயர் நினைத்தது இயல்பான விஷயம் தான். சொந்த மண். பிறந்த மண். வத்தலக்குண்டு சல்லப்பாவின் பாசம் நிறைந்த ஊர். அவரது பிள்ளைப் பிராயம் கழிந்த ஊர். அந்த ஊர் மாதிரிமா? அந்த மண்ணின் மனிதர்களும், பச்சும், வாழ்க்கையும் பண்பாடும் அவரது இதயத்தை நிறைக்கும் சமாசாரங்கள். அவரது எழுத்து அத்தனையும் அந்த மண்ணையும் மக்களையும் வாழ்க்கையையும் பற்றியுமே இருக்கும். கதை, நாடகம், நாவல் எல்லாமே, பாலிய கால நினைவுகள் அத்தனையும், அம்மண்ணையும் மக்களையும் பற்றியே இருக்கும். மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்கும் இடையே ஆன வீர விளையாட்டுக்கூட ரத்தம் பதிந்ததாக இராது. அது சார்ந்த தர்மங்களைப் பச்சுவதாக இருக்கும். குற்ற பரம்பரையினராக ஆங்கிலேயர் காலத்திலிருந்து பச்சுப்பட்ட, அவ்வாறே அதற்கான கட்டுமையுடன் நடத்தப்பட்ட தவேர் மக்களிடம் கூட, அவர்களில் இன்னமும் குற்றம் புரியும் பழக்கம் விடாதவர்களிடம் கூட நிலவும் தர்மங்களைப் பற்றித் தான் அவர் கதைகள் பச்சும்.

அது மட்டுமல்ல. இவையெல்லாம் ஒரு ஓட்டுதலுக்கும் பாசத்துக்குமான காரணங்கள். இவற்றிற்கும் மலோக, ஒரு இலக்கியவாதியாக அவர் பெருமபை பட்டிக்கொள்வதற்குமான காரணங்களையும் வத்தலக்குண்டு கொண்டிருந்தது. நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் மூலவர்களில் ஒருவரான, பி.ஆர். ராஜமய்யரைத் தந்த ஊர் அது. சல்லப்பாவின் ஊர். விவகோனந்தரால் பிரபுத்த பாரதா ஆசிரியத்வத்துக்கு









---

6 / 6